

Óli Jacobsen

Anna Evensen: ÓÐUR OG LJÓTUR TARVUR

Anna Evensen var ein góður eygleiðari, og tey eru fá, sum hava dugað so væl at greiða frá gerandislívinum sum hon ger sum prestakona á Viðareiði

4. partur

Vi havde en stor Tyr, der var indført fra Norge for at forbedre Besætningen, det var en stor og usædvanlig grim Tyr. En dag, da jeg stod oppe ved Vinduet med min Mand og saa ud over Egnen, kom Røgteren drivende med Tyren og alle Køerne. "Hvor er den Tyr dog grim", sagde jeg til min Mand. Tyren maa have hørt det og forstaaet, hvad jeg sagde, thi fra det Øjeblik hadede han mig. Blot han saa mig, blev den gal. En dag, da jeg var ude at spadserere, gik alle Køerne i "Haugen". Næppe havde Tyren set mig, førend den for frem imod mig. Heldigvis var der et Hegn imellem os, men den blev ved med at forfølge mig langs dette, saa langt den kunde komme. Røgstuen laa i nærheden af Kostalden, og jeg havde tidt Ærinde derop. Det hændte ofte, at Pigerne efter endt malkning spurgte: "Har Madammen været oppe i Røgstuen?" "Ja, det har jeg." – "Det er ikke fordi vi har hørt noget, men Tyren maa have hørt Dem, for den har hele tiden været saa urolig. Den staar nu og tripper, ser sig om og brøler."

Jeg fortrød saa bitterligt, at jeg havde sagt, at Tyren var grim. Man siger paa Færøerne, at en Tyr har 12 Mands Styrke og 12 Mands Forstand, og der er ikke Tvivl om, at den har forstaaet, hvad jeg sagde, thi det var fra det øjeblik, at den hadede mig. Vorherre har jo skabt alt, ogsaa Tyren med de stygge Horn.

Jeg var dog ikke den eneste

Jens Christian Evensen, maður Onnu.

Tyren ikke kunde lide. Vi havde et Ægtepar, Søren og hans kone, der sammen med en ung Mand og dennes Søster hver uge skiftedes til at passe Kreaturerne. Disse to mænd kunde Tyren ikke døje. Søsteren kunde den derimod godt lide, og det var altid hende, der maatte binde og løse den. I Pinseugen var det Ægteparrets tur til at passe Kreaturerne. Pinselørdag sad jeg oppe i Røgstuen med min søn, Andreas, der skulde i Bad. Røgteren Søren's Kone var inde hos mig, og hun fortalte mig bl.a., at der var en Kvie, der snart skulde kalve. "Naa, nu kommer alle Køerne nok hjem", sagde hun, idet hun saa ud gennem Vinduet, dermed gik hun. Jeg havde næppe faaet Barnet ned i Badet, førend Døren blev revet op, og en af Pigerne styrtede ind og raabte i saadan en underlig Tone: "Hvor er Præsten?" – "Han er inde paa sit

Studereværelse", svarede jeg. Jeg kaldte paa min Mand. "Hvad er der i vejen, har Tyren været efter Søren?" spurgte han. "Nei, han er faldet", svarede pigen. "vi kommer til at have nogle Klude med." Der blev i en fart ledt nogle Klude op, og saa gik min Mand og Pigen. Jeg blev hos Barnet. Lidt efter hørte jeg min Mands Stemme: "Skynd jer for alt hvad I kan efter Lægen, men det maa være hurtigt."

Tarvurin fekk deyðadóm

Da min Mand kom tilbage, fortalte han, at Søren's Kone, da hun kom udenfor, havde set sin Mand ligge paa Jorden og Tyren staa bøjet over ham. Hun gjorde da Anskrig, og saa var Folkene kommet løbende fra alle Sider. De havde saa jaget Tyren bort og baaret Søren ind. Først om Aftenen kom de sejlede med Lægen. Efter endt Undersøgelse, sagde han, at det var galt med Hovedet, men han kunde ikke sige, hvad Søren fejlede. Min Mand fik ham saa til at blive der natten over. Pinsedag kunde han heller ikke sige noget, og saa sejlede Lægen hjem. Søren blev liggende. Nogle dage efter sang han, og saa døde han. Han blev ført til sit Hjem, for at begravelsen kunde finde sted derfra. Min Mand vilde ikke have, at Tyren skulde leve længere, og tredie Pinsedag blev der sendt Bud til alle Bygdens Mænd om at komme og være med til at jage Tyren ud i Mosen. Det var min Mands Mening, at den skulde blive hængende i Dyndet, saa de kunde dræbe den. Da alle Bygdefolkene var kommet, jagede de Tyren ud i Mosen, hvor den

straks gik i sænk og blev skudt. Da tyren var dræbt, hivede de den op. "Nu skal Skindet tages af den og bruges til Hudesko", sagde min Mand, "men Kroppen skal styrtes i Havet". "Ih nej dog, jeg vil rigtignok have alt det gode Oksekød", sagde jeg. "Jeg vil ikke spise Kødet af den Tyr, der har dræbt Søren", svarede min Mand. Derved blev det. Bygdefolket part-

erede Tyren og hver tog en Bid med hjem.

Húðaskógvar

Af Oksehuden blev der lavet Hudesko, og det var noget alle gik med, Mænd, Kvinder og Børn. Det var mit arbejde hver eller hveranden Lørdag aften at sy saadanne til Familien. Karlene og Pigerne maatte selv sy deres egne Sko. Disse Sko, der kunde holde en fjorten Dages Tid, blev lavet af Oksehud til uddvendigt Brug og af Lammeskind til at gaa inde med. Der skulde jo mange Hudesko til, men da vi samme aar slagtede ca. 200 Lam, var der jo nok at tage af. Man beredte selv Skindet, bl.a.

Føroysk kvørn